

MORELIA SPILOTA IMBRICATA

Lucien Rooyendijk.

ALGEMEEN

Morelia spilota imbricata is een vorm van de tapijtpython die voorkomt in het Zuidwesten van Australië. Zodoende wordt de *imbricata* ook wel Southwestern Carpet Python genoemd. Zij is samen met *Morelia spilota mcdowweli* (Coastal Carpet Python) één van de grootste ondersoorten van de tapijtpythons. Dieren met een lengte van zo'n drie meter zijn dan ook meer regel dan uitzondering. Als je een volwassen *imbricata* voor het eerst in levende lijve ziet, valt vooral haar kop op. Deze is in verhouding zeer groot en breed ten opzichte van de andere ondersoorten (met uitzondering van de macrobilia-vorm uit Irian Jaya; deze ondersoort heeft zo'n zelfde karakteristieke kop).

Door haar grote kop kan deze slang ietwat agressief overkomen. Haar uitstraling is echter niet kenmerkend voor haar gedrag. Mijn ervaring is dat ze, wanneer je ze buiten het voeren om benadert, nooit uithalen om te bijten. Zeker als je de dieren uit het terrarium hebt, zoals bijvoorbeeld tijdens het schoonmaken, kruipen ze rustig over je handen en zijn ze absoluut niet agressief (voorzichtigheid is echter altijd op zijn plaats, want het blijven grote dieren en altijd kan het de eerste keer zijn!).

KWEEK

Buiten het parseizoen om houd ik de man gescheiden van de vrouw. De dieren kunnen overdag dan kiezen voor een temperatuur tussen de 25-35 graden Celsius. 's Nachts daalt de temperatuur naar zo'n 22 graden Celsius. Deze temperatuurverschillen overdag (in een terrarium van 120x60x60), ontstaan doordat ik op verschillende manieren de terraria verwarm.

De kamer waarin de slangen zitten hebben vanwege de aanwezigheid van een klein elektrisch bijzetkacheltje een 'basis-temperatuur' van ongeveer 25°C. In elk terrarium zit een bodemverwarming (een matje van 30 watt); dat zorgt voor een plaatselijke temperatuur van maximaal 35°C. De dieren kunnen met een 'bamboetrapp' kiezen hoe hoog ze willen gaan liggen, met als regel 'hoe hoger, hoe warmer'.

Rond november begin ik met de afkoelingsperiode voor deze pythons. Als basis geldt dan, dat de gemiddelde dagtemperatuur geleidelijk aan, met zo'n 4 tot 5 graden, moet zakken. Dit kun je op verschillende manieren doen.

Als je d.m.v. verwarmingslampen of -spots je terrarium verwarmt, kun je kiezen voor een automatische of een handmatige dimmer en zodoende de temperatuur minderen. Je kunt ook je verwarmingslampen of -spots vervangen door lampen met een minder wattage. Weer een andere optie is de kamertemperatuur laten dalen.

Zelf heb ik een handmatige dimmer tussen de bodemverwarming gemaakt en ik kan dus eenvoudig de temperatuur minderen in de betreffende terraria. Waarom ik ervoor kies om de bodemverwarming te minderen en niet de verlichting, heeft twee redenen:

- de meeste warmte in het terrarium ontstaat bij mij door de verwarmingsmat, die is dus ook het gemakkelijkst te minderen.
- Als de bodemverwarming op een laag pitje staat, blijft de bodembedekking (turfmolm), ook vochtiger. Hierdoor wordt de relatieve luchtvochtigheid in het terrarium automatisch verhoogd en dat heeft wederom zijn positieve uitwerking op de paringsdrang.

Morelia spilota imbricata. Foto: Lucien Rooyendijk

Eind december (na zo'n 50 dagen afkoeling) heb ik de man bij de vrouw in het terrarium geplaatst. Hierop volgde dezelfde dag nog de eerste paring. Na de paring heb ik de man weer apart gezet. Een paar dagen later plaatste ik de man opnieuw bij de vrouw. Binnen één uur was hij wederom met haar aan het paren. Toen ik een aantal dagen later de twee weer bij elkaar plaatste, weigerde de vrouw elke toenadering van de man. Hieruit concludeerde c.q. hoopte ik, dat de voorgaande twee paringen succesvol waren geweest.

EIEREN

Vanaf medio februari begon de vrouw onrustig te worden. Voor mij een teken dat het niet lang meer zou gaan duren voordat de eieren kwamen. Op 26 februari 1998 kwam ik de slangenkamer binnen en zag de vrouw mooi gewikkeld liggen om een

grote klomp eieren. Natuurlijk even foto's gemaakt (wat de vrouw overigens totaal niet interesseerde, dus daar hoeft je het niet voor te laten), en vervolgens op een heel simpele manier de eieren onder haar uitgehaald: ik had een grote handdoek over het vrouwtje gelegd. Vervolgens tilde ik haar in haar broedhouding op en legde ik haar naast de eieren. Dit is het meeste werk, want dat moet onder de handdoek op de tast gebeuren. Vervolgens was het een kleine moeite om de eieren in een broedstuf te leggen. Na ongeveer een kwartier had de vrouw de handdoek onder haar weten te werken, en lag ze te broeden op de door haar bijgeschoven handdoek. Na twee dagen kreeg ze waarschijnlijk in de gaten dat het wel hele rare eieren waren, en liet ze de handdoek voor wat hij was. Veertien dagen later at ze haar eerste rat al weer en een paar dagen daarna weer een. Nu, begin juni, is haar lichamelijke con-

Morelia spilota imbricata. Foto: Lucien Rooyendijk

ditie weer helemaal als vóór de dracht. Dit is dan ook de voornaamste reden waarom ik ervoor kies om de eieren kunstmatig uit te broeden. Een tweede reden is, dat er bij het natuurlijk bebroeden door de python zelf bijna altijd eieren verloren gaan en het percentage uitkomende eieren lager ligt dan bij kunstmatige incubatie.

Als incubator heb ik een standaard broedstoof gebruikt. Dus: een glazen bak met een laagje water erin dat verwarmd wordt door middel van een aquariumthermostaat met verwarmingselement die de temperatuur in de bak bepaalt. De temperatuur was gemiddeld 30°C, overdag iets warmer tot maximaal

32°C; 's nachts iets koeler tot minimaal 28°C. Als substraat heb ik schone vochtige houtkrullen gebruikt. Het aantal gelegde eieren bedroeg twintig.

GEBORTE

Op 20 april 1998 (na 53 dagen incubatie), staken de eerste jongen reeds hun kopje uit het ei. En op 28 april 1998 was het laatste jong uit het ei gekropen. Op één na waren alle eieren uitgekomen. Resultaat: 19 jongen uit 20 eieren! Alle jongen hadden een lengte van zo'n 30-35 cm. Na 10 dagen aten de eerste jonge slangetjes al een baby-ratje.